

Абонаментътъ
въ **п р ѣ д п л а т а**
За 3 мѣсеца 1.50 л.
" 6 " 3. —
" година 5. —
За въ странство се прибавятъ:
2 лева и 50 ст.

ИЗЛИЗА ВСЪКА СРѢДА.

Неисплатени писма не се приематъ. Ръкописи се връщатъ на разности на автора.

Единъ брой 10 стот.

Всичко се адресира до редакцията въ гр. Варна.

НАРОДНА САМОЗАЩИТА

ОРГАНЪ НА НАРОДНИТЪ ИНТЕРЕСИ.

Всичко за народа и всичко чрезъ народа

Обявленията се приематъ по слѣдующитъ цѣни:

На 1 стр. 50 стот. на редъ
" 2 и 3 " 30 " "
" 4 — " 15 " "
за първъ пътъ, и по 10 стот. за
всѣки слѣдующъ.
За обявления на Сжд. Пристави
се плаща по 5 стот. на дума
за първъ пътъ и по 2 стот.
за всѣки послѣдующъ

Единъ брой 10 стот.

Adresse:

Rédaction „Narodna Samozachita“, à Varna (Bulgarie).

Редакцията най-почтително моли своитѣ добри абонати, на които е испращала досега вѣстника било по тѣхно искане (съ писмо), било по голѣмото довѣрие, което е тя имала къмъ личността на нѣкои абонати, да побързатъ и внесжтъ абонамента си поне за първото шест-мѣсѣчие, защото се има голѣма нужда отъ пари—а пъкъ вѣстникътъ се облѣга единствено на абонамента—та да не бѣде прѣнудена въ противенъ случай да спре издаването му.

Обявление.

Понеже правителството е назначило Варненския изборъ за градеки съвѣтници на 21 Май т. г., именно въ тоя день, когато става съборъ въ мѣнастиря „Св. Константинъ“, то азъ, подписанный съдържателъ на бюфета на тоя мѣнастирь, обявямъ на почитаемата Варненска публика, че прѣзъ тоя день бюфета ще бѣде затворенъ и че не ще могъ да посрѣщамъ никого отъ посѣтителитъ.

Варна, 12 Май 1895 год.

Янулъ Костовъ,
Съдържателъ.

Karl Vogt.

На 5-ий того (н. стилъ) въ Женева е починалъ знаменития женеуски профессоръ по естественнитъ науки Карлъ Фогтъ. Съ тая смъртъ Женева губи единъ отъ най-добритъ си граждани, Университета — единъ отъ най-добритъ си професори, Науката — единъ отъ работницитъ, които най-малко сж щадили спокойствието си и силитъ си за нейното разработване, а човѣчеството — единъ скъпъ пионеръ на прогреса.

Ний не можемъ освѣнъ съ горестъ да съобщемъ на читателитъ си скърбната вѣстъ. Слушали сме живото слово на славния ученъ и чуваме сега какъ спомени за него се разнасятъ по цѣлото земно кълбо! К. Фогтъ бѣше душата на женеуския университетъ: той привличаше много ученици отъ вънъ въ Женева, той привличаше и събираше на своитъ лекции всички студенти отъ всички факултети. Той бѣше веселъ въ прѣподаването си и трудноститъ на науката, които изискватъ напръжание и трудъ за освояване, той прѣдаваше съ една майсторска леснина. Той бѣ строго-наученъ и послѣдователенъ въ своитъ научни трудове. Такъвъ бѣше и въ лекциитъ си. Послѣдователъ на Дарвина, той умрѣ неговъ ученикъ съ пълна вѣра въ еволюцията на природнитъ и социални явления, и съ великитъ надежди за тържеството на науката прѣдъ прѣдразсѣдѣцитъ.

Карлъ Фогтъ е роденъ на 5 Юлий 1817 год., въ Жиссенъ (Giessen) въ Великото-Хесенско херцогство. Синъ на единъ знаменитъ натуралистъ, той свърши гимназията въ родния си градъ и постѣпи и свърши медицината въ сѣщия градъ. Той се залови слѣдъ свършването на науката си съ практиката по медицината и работи шестъ мѣсеца въ лабораторията на

Либиха. Той изучава Анатомията и Физиологията съ профессора Валентина, и въ 1839 год. въ Невшателъ се запозна съ прочутия Агасица, на когото доброволно захванъ да сътрудничи за издаването на съчиненията му: „Естественната история на сладководнитъ риби“, „Ископаемитъ (скелетни) риби“ и „Етоди въздухонитъ“. Въ туй врѣме той издаде и собственитъ си съчинения: „Планитъ и ледницитъ“ (1843); „Трактатъ по Геологията и скамънелинитъ“ (1846); „Физиологически писма“ (1845—1846).

До 1847 год. Фогтъ ходи въ Парижъ и Италия. Прѣзъ знаменатата 1848—49 год. той се прѣдаде на политиката. По тая Фогтъва политика Карлъ Марксъ каза нѣколко неблагоприятни за Фогтъ думи. Отъ нея, осѣденъ на смъртъ, той излѣзе, като спаси живота си чрезъ бѣгство отъ Страсбургъ прѣблеченъ въ селски дрѣхи.

Прѣзъ 1852 год. той биде приетъ за прѣфессоръ по Естественната история въ Женева. Въ 1853 той се натурализира женеуца и отъ тогава до смъртта си прикара въ мирната си, научна и ползотворна за цѣлото човѣчество дѣятелностъ.

Карлъ Фогтъ умрѣ въ крайна бѣдность, ако и да имаше възможностъ да натрупа много богатства. Слѣдъ смъртта си на наследницитъ си и на човѣчеството той остави освѣнъ горѣцитиранитъ и слѣдующитъ си съчинения: „Океана и Сръдиземното море“ (1848); „Издръжания въздухъ животнитъ, живущи на общества“ (1851); „Сцени отъ живота на животнитъ и човѣкътъ“ (1849); „Прѣдразсѣдѣцитъ и Науката“ (1853—1855); „Съчинение възрѣдъ заблѣжително (казва Л. Сенека)“, отъгласъ, противъ вмешателството на религиознитъ идеи въ науката; „Зоологически писма“ (1851); „Искусственното възпитание на рибитъ“ (1858); „Принципитъ на Геологията и пр.“ (1860); „Уроци въздухъ човѣка, неговото мѣсто въ създаването и историята на земята“ (1863—1864); „За микрокефалитъ или хора—маймунитъ“ (1866); „Политически писма“ (1871); „Физиологически писма“ (1875); „Произхождението на човѣшкитъ глисти (entozoaires) тѣхната еволюция“ (1876); „Млѣкотнаитъ“ (1883); „Трактатъ по сравнителната практическа анатомия“ (1885) и пр.

Ний цитирахме горнитъ съчинения на великия покойникъ не за друго, а защото тѣ иллюстриратъ неговата паметъ. Съчиненията — мислитъ — на всичкитъ хора сж едно продължение на тѣхното сѣществование и тогава, когато тѣ вече не сж между живитъ. А често пжти, това продължение е много по скъпо, много по-цѣнно за човѣчеството-бѣдѣщето човѣчество — отъ колкото самата физическа личностъ на автора. Такъвъ примѣръ ний виждаме въ лицето на почтения покоенъ старецъ.

Нашитъ искрени и високи почитания къмъ покойника!

Къмъ нашата пресса.

Прѣдъ видъ на скандалитъ, които станяхъ по Дръновскитъ градско-общински избори и свѣщогасението въ Бѣла-Слатина, нѣкои наши добри граждани, за да гарантиратъ свободата и правилността на избора, сж зимали хубавата инициатива да отворятъ подписка и събержтъ, на бърза рѣка, една сума за да може да се поканиятъ нѣкои прѣдставители на прессата отъ по-виднитъ политически фракции у насъ за да присѣствуватъ на Градско-Общинския изборъ въ г. Варна, който ще стане на 21-й тоя мѣсець.

Сега вече има събрана една сума отъ 600 лева и редакцията на „Народна Самозащита“ отъ името на много добри граждани е натоварена да направи позивъ къмъ нашата пресса, като изрично покани редакциитъ на вѣстницитъ: Знаме, Съгласие, Социалистъ, Народни Права, Свобода и Миръ да испратятъ

свои прѣдставители, които да ги прѣдставяватъ на тоя изборъ.

Ний съ удовольствие изпълняваме дългътъ си, като призоваваме горнитъ вѣстници да испратятъ прѣдставители и отъ своя страна считаме за нужно да направимъ слѣдующитъ бѣлѣжки.

Примѣрътъ на варненци, да се обръщатъ именно къмъ прессата — прѣдставителката и изразителката на общественното мнѣние — е бесподобенъ у насъ. Той заслужава всѣка похвала и нашата пресса трѣбва, споредъ насъ, да приеме прѣдложението на варненци. Присѣствието на прѣдставителитъ на прессата на самото изборно мѣсто ще бѣде гаранция за редовността и тишината на избора. Това искане на нашитъ граждани не е егоистично, партизанско. Канятъ се прѣдставители отъ всичкитъ почти фракции безъ да се исклучватъ и правителственнитъ. Каква по голѣма гаранция, слѣдователно, за констатиране на нередовноститъ, неправилноститъ и насилията, ако такива се случатъ, отъ тая — прѣдставителитъ на прессата на мѣстото да ги констатира въ момента, когато тѣ се вършатъ или пъкъ каква по голѣма гаранция за констатиране редовността, тишината и правилността отъ тая — да се констатира и установи всичко това на мѣстото отъ прѣдставителитъ, изразителитъ и ръководителитъ на общественното мнѣние? Право да си кажемъ, тая постѣпка на нашитъ варненски граждани е единъ знакъ на високо съзнание и умѣние.

Борба противъ градушката, пиянството и лихварството.

(Продължение отъ брой 16).

Най-напрѣдъ, *застраховането* не е онова рационално сръдство, съ което ще се облегчи положението на нашитъ селени работници-земледѣлци, не е онова рационално сръдство, което ще гарантира благосъстоянието на селенина, а, слѣдователно, и на цѣлото ни отечество, нѣщо, което е по-важно и което се именно прислѣдва съ създаването на нѣкакви законопроекти и въвеждането на нѣкакви реформи. *Застраховането*, както го разбиратъ днешнитъ управници, днешнитъ политико-економисти, днешния буржуазенъ свѣтъ, е само една правна фикция, измѣдрена и приета само да усложни живота, да замаже, да заслѣпи очитъ, като остави материалнитъ загуби съ нищо невъзнаградени, съ нищо незамѣнени. *Застраховането* е контрактъ, споредъ който: сръщу получена оговорена сума, застрахователя гарантира съ исплащане и замѣстване съ пари извѣстни загуби, които би послѣдвали застрахования. Кажете сега: застраховането не е ли фикция? Паритъ замѣняватъ ли загубитъ на обществото? . . . Вий имате една фабрика за спиртъ, която коштува 5000 лири, застрахували сте я за толкова. Пожаръ единъ я е погълнѣлъ . . . Цънъ, цънъ, цънъ! — вамъ ви наброяватъ суммата. Вий вземате 5000 лири. Но имате ли фабриката? Не. За да я направите трѣбватъ майстори, дюлгери, камънари-дѣскари — работници, които въ една спиртна фабрика да кристализиратъ *свършено новъ трудъ*, а не да въвърнатъ първия. Изгубеното, слѣдователно, изгорѣлото не се връща. То остава вѣчна

загуба и паритѣ, които, повидимому, сж едно възнаграждение за застрахования, сж едно реално изражение на една фикция за обществото, за общественното благосъстояние. За построяването на нашата фабрика обществото ще изхарчи нови сили, нови мъжи, нови мускули—новъ трудъ. А това е и загубата за обществото. Погледнато така научно и рационално на застрахованието, всѣки, мислиме ний, ще разбере, че застрахованието *сѣ пари* и за пари не е нищо друго освѣнъ една гешефтарска сплетня, отъ която се ползватъ само застрахователитѣ, застрахователнитѣ дружества, защото по единъ лесенъ и лекъ начинъ печелятъ пари и чрѣзъ тѣхъ си добиватъ сжщественно потребнитѣ материални прѣдмети за продоволствие, а не и обществото, не и държавата. Особено на това трѣбва да се обръща пѣкъ внимание, когато е думата за застрахованието на нашето земледѣлие. За земледѣлието, и особено у насъ, то е не само безполезно, нѣ и вредно. Безполезно е, защото онова, което се прислѣдва съ застрахованието чрѣзъ пари — повдигането на културата изобщо — не се постига, тъй като културата се състои въ накуплението на материалнитѣ срѣдства — материалнитѣ богатства въ държавата, а не въ паритѣ. Народенитѣ агънца, народенитѣ теленца, навѣдени тѣ кокошки, патки и пр.; посѣтитѣ ниви, хубаво изработенитѣ градини, изработенитѣ плѣвници, хамбари, къщи, коля и пр. — ето богатствата, ето културата на една страна. Нищо отъ това неможе да се замѣни съ номиналното, фиктивното. Онова, което градъ убие, което пожаръ погълне, което морѣ порази — то не се връща, неможе да се замѣни съ номиналната стойностъ на нѣколко златни, сребърни или книжни монети. Вредно е защото, както и по-горѣ казахме, отъ застрахованието се ползватъ само застрахователитѣ. Това, ако да не бѣше така, ний нещѣхме да имаме толкова много и толкова голѣми (разбира се не въ България) застрахователни дружества; тѣхнитѣ капитали нещѣхъ да растятъ тъй бържѣ, при всичко че тѣ поддържатъ такава плеяда отъ агенти, инженери, ревизори, контролѣри и пр., щото, ако бѣхъ се занимавали съ производителна работа, бихъ наваксали нѣколко ката повече това, което случайнитѣ стихийни нещастия поглѣщатъ. Но застрахованието е вредно още и за туй, защото е пуста работа. Отъ него нашитѣ земледѣлци нѣма да добиятъ никаква полза и положението имъ нѣма да се измѣни ни най-малко, като експлоатирана маса.

Като отхвърляме, обаче, съвършено застрахованието съ пари, ний нещѣ да оставимъ безъ внимание прѣдложенията на г-нъ Гешева за видоветѣ на застрахованията. Този разборъ ще хвърли свѣтлина върху това, що казахме до тука и ще покаже още по-нагледно, че съ застрахованието нещѣ се постигне гонимата цѣль — облекчение положението на нашитѣ земледѣлци и че застрахованието е невъзможно именно за тия, за които се иска да се направи.

За три вида застрахования говори Гешевъ: а) застрахование отъ държавата б) взаимно застрахование и в) застрахование при акционерни дружества.

За застрахованието при акционернитѣ дружества се отнася почти всичко, което ний казахме по-горѣ. Отъ друга страна и самъ Гешевъ признава, че това застрахование е много скъпо. Ето защо, като се земе въ внимание, че нашитѣ селени земледѣлци сж съвършено бѣдни, че тѣ иматъ само по толкова земледѣлчески срѣдства, съ които едва могатъ да се прѣхранватъ, ний мислимъ, че всички ще се съгласятъ съ насъ да заключимъ, че при акционерни дружества нашето земледѣлие неможе да се застрахова.

Остава застрахованието при държавата и по системата на взаимността, за която Гешевъ говори да става било чрѣзъ окр. постоянни комиссии, било като прѣдложи правителството на дѣйствующитѣ у насъ застрахователни акционерни дружества да приематъ това застрахование.

Първото отъ тия застрахования е или трудно или невъзможно при сжществуване-

то днесъ на частната собственостъ. За да застрахова държавата сама произведенията си — въ дадения случай земледѣлието — трѣбва или да натовари земледѣлцитѣ съ новъ данѣкъ за застрахование, или съвършено да ги освободи. И едното и другото положения сж трудни. Плащането на новъ данѣкъ отъ страна на селенина ще се види благосклонно, защото държавата гарантира загубитѣ му отъ случайнитѣ стихийни нещастия. Но като се земе прѣдъ видъ: 1) че това е сѣ данѣкъ и 2) че неслучайнитѣ нещастия сж повече и че тѣ сж именно причинитѣ на лошото положение на селенина, ще се дойде до заключение че това застрахование (задължително за всички селени) ще бѣде едно ново бреме, ново зло за селенитѣ. Но продуктитѣ на селенитѣ неможатъ (при частната собственостъ) да бѣдѣтъ застраховани и безъ да плащатъ тѣ нищо, защото тогава тежобата за застрахование ще пада на всички граждани, които нещѣ се съгласятъ май на това, а отъ друга страна такова бесплатно застрахование, при днешнитѣ условия, е съпрѣжено съ много трудности, разни злоупотребления и пр.

Спираме се, прочее, прѣдъ взаимнозастрахованието. Това застрахование се базира пакъ на *парата* — ще се извършва ли то чрѣзъ окр. постоянни комиссии, както говори Гешевъ или ще се заповѣда отъ правителството на „сжществующитѣ вече акционерни застрахователни дружества да приематъ и това застрахование“. За подобно едно застрахование у насъ навѣрно ще се съгласятъ само богаташитѣ земледѣлци — особено ако то се устрои чрѣзъ окр. постоянни комиссии за да бѣде по-малка застрахователната такса. Но съ него не се достига пакъ цѣльта. Ще бѣдѣтъ застраховани само по нѣколцина въ всѣки окръгъ, и то такива, които могатъ безъ много рискъ да се страхуватъ и по други сжществующи вече начини, за което не е потребно ново законодателство, нови реформи. А бѣднитѣ и немощни земледѣлци, които неможатъ сами застрахова нивитѣ, ливадитѣ, лозята и добитѣка си, ще останѣтъ пакъ изложени на пожара, наводнението, градушката, морѣ. А това ще докара туй, което, при оставяние непокоитѣхъ — цѣль — днешния режимъ, ще дойде фатално: дребнитѣ ни земледѣлци ще бѣдѣтъ съсипани, ще се развие крупното земледѣлие, което наскоро ще мине въ владѣнието на капитала и положението на земледѣлцитѣ въобщо нещѣ се ни най-малко подобри.

И така никое парично застрахование, подъ какъвто видъ и да се направи то, нещѣ помогне за облекчение положението на нашитѣ селени земледѣлци, защото злото асѣ се крие не въ незастрахованието. Друго едно застрахование бихме прѣпорѣчали ний за нашитѣ земледѣлци и то е: да се прѣпорѣча общата безплатна *общинска* застраховка, въ свръзка съ помощитѣ на *държавата*, разбираана по тоя начинъ, че загубитѣ, които прѣтърпѣватъ известни хора, отъ известно безпомощно състояние, въ случай на стихийни нещастия, да се хвърлятъ на *общината*, а ако цѣлата община пострада — на *държавата*. За това пѣкъ да се въведе реформата на планомѣрното производство по земледѣлието, като се опрѣдѣли известно врѣме, въ което всички земледѣлци да работятъ за *общината* и да се изработва нѣщо повече отъ колкото е потребно, та загубитѣ въ нещастнитѣ случаи да се компенсиратъ съ излишѣка, който никога нещѣ е случаенъ. По тоя начинъ, мислимъ ний, ще бѣдѣтъ застраховани всичкитѣ наши земледѣлци, ще бѣде гарантирано земледѣлието и ще се спазятъ земледѣлческитѣ ни сили, вмѣсто да се харчатъ по разни застрахователни учреждения, държавни, окръжни или дружественни. Ето защо нашитѣ вѣщи економисти и прависти по положението на селската ни маса и правото, високата миссия на които е „да посочѣтъ на правителството най-необходимитѣ законодателни и административни реформи, най-цѣлестобразни оружия противъ враговетѣ на земледѣлието“, ще трѣбва сериозно да обмислитъ и рѣшѣтъ принципиално и практически не въпроса — какво да бѣде застрахованието съ пари, а въпроса — какъ да се застрахова, запази, гарантира наро-

дното благосъстояние — народнитѣ фактически богатства и сили, а слѣдователно и тия на земледѣлцитѣ? Споредъ насъ, само общинитѣ — т. е. гражданитѣ единъ другъ — и държавата ще могатъ да направятъ това, по горния планъ на планомѣрното производство.

За да бѣде пѣленъ успѣха, обаче, ще трѣбва да признаемъ, че сж потребни *здружаванията* на селенитѣ. Но не вече тъй, както г-нъ Гешевъ и Пловдивския Сѣборъ искатъ. Такъво искание е само едно опѣтване къмъ онова, което трѣбва да се направи и което ний разбираме подъ думата *здружаванне*. Споредъ насъ, когато се говори за застрахование, подъ думата здружаванне трѣбва да разбираме *сѣляване* на всички земледѣлци въ едно село или градъ. — Сѣляване за да може да се води, както по-горѣ казахме, планомѣрно земледѣлието, за да може на общински или държавенъ кредитъ да се доставятъ машини и сѣмена, отъ които ще се ползватъ всички за извършване на полскитѣ и пр. работи, за доставяние и отгледяние на добитѣкъ и пр. и пр. Такъвото сѣляване на селенитѣ, съ общи оръдия и другѣ средства за производството, при посрѣдството на държавата, ще бѣде най-хубавата застраховка на земледѣлието, най-голѣмата гаранция за едно обезпечено добро положение на земледѣлцитѣ. Това е то, което трѣбва да се прѣпорѣча и направи. А всичко друго: застрахование чрѣзъ пари, здружаванне — на които обичатъ — да си доставятъ машини за обща работа, да се прислѣдватъ кръчмаритѣ и лихваритѣ, да се прислѣдва пиянството и експлоатацията, безъ сжщественното измѣнение на условията, които ги раждатъ, — когато особено се говори за подобрене положението на експлоатиранитѣ и бѣдни земледѣлци — е вихрогонство.

Ний утвърждаваме, че единъ законъ противъ лихваритѣ, какъвто вече и има, ще ограничи числото на безбожнитѣ експлоатации, но нищо нещѣ направи ограничението числото на кръчмитѣ, намалението на часоветѣ, прѣзъ които тѣ ще бѣдѣтъ отворени, правението на креанситѣ за спиртни напитки не събираеми чрѣзъ сѣдилищата и приемането принципа за неотчуждаване недвижимитѣ имоти, тъй както се пази за сега частната собственостъ. И то ето защо:

1) И въ по-малко кръчри ще се събиратъ вече характернитѣ пияници и ония, които неизмѣнени условия на живота създаватъ; 2) и въ по-малко врѣме ще се напиватъ пияницитѣ, като знаятъ, че трѣбве да се пости прѣзъ известно врѣме; 3) и съ пари ще пиятъ пияницитѣ, ако навѣра не имъ даватъ — тѣ нѣма хлѣбъ да носятъ въ къщитѣ си — професионалнитѣ пияници — и пакъ ще пиятъ и 4) неотчуждаването на имотитѣ на земледѣлцитѣ подъ такава форма, както го иска Гешевъ, е една праздна фикция. Кръчмаритѣ и лихваритѣ нещѣ могатъ да продаватъ тия имоти, но щѣли да могатъ да ги продаватъ банцитѣ, държавата и други дружества! То си е се едно да кажемъ, че имуществата на земледѣлцитѣ ще си останѣтъ отчуждаеми, защото чрѣзъ разни здѣлки ще може да се дохожда до това.

Може, разбира се, неотчуждаването на земята да помогне много, но ако се измѣни принципа на самото владѣние. Ако се приеме, че земята е общинска, че всѣки, който иска да я работи, да може, но никога да нѣма право да я продаде.

И така прѣдложенитѣ отъ г. Гешева реформи за подобрене положението на нашитѣ земледѣлци сж само една праздна работа — вихрогонъ.

ПО РѢШЕНИЯТА НА МАКЕДОНСКИЯ КОНГРЕСЪ.

(Слѣдва отъ 17—18 брой).

Главната частъ на това второ рѣшение на конгреса гласи: „Взгѣдѣствие върху българскитѣ правителства и общественното мнѣние въ България и Европа“. За втората половина на това положение ний нѣмаме нищо да ка-

жемъ, защото именно „въздействието“ или по добър дѣйствието (прямото и непосредствено дѣйствие, както, споредъ насъ, би трѣбвало да се изрази конгреса, тъй като дѣйствиата на македонците ще бѣдѣтѣ толкова настѣпателни, колкото и отбранителни) на общественото мнѣние въ България и Европа е факта, на който ний можеме най-много да се облягаме било за разрѣшението на македонския въпросъ изобщо, било за неговото най-справедливо и най-скорошно разрѣшение въ частностъ. Общественното мнѣние въ днешнитѣ модерни държави играе голѣма роль—то е най-голѣмата сила въ държавата и на него, ако можеме да го приготвимъ и спечелимъ за македонското дѣло, както въ България, така и въ Европа, ний можемъ да рассчитаме като на единствено и сигурно сръдство за освобождението на Македония и Одринско. Но първата частъ на това положение е, споредъ насъ, една конфузия на понятията: „общественно мнѣние“ и „мнѣние на управляющитѣ—на правителствата“, конфузия, произлязла отъ намесата на партизанството—живото и грубото партизанство—въ логиката и сериозността, които конгреса трѣбваше строго да съблюдава. Да дѣйствува и въздѣйствува отъ името на едно политическо дружество върху общественото мнѣние за да прѣдрасположи обществото, та това послѣдното да му помогне за да достигне първото своя идеалъ, или пъкъ политическото дружество да накара обществото да извърши единъ великъ актъ, какъвто въ дадения случай е освобождението на една страна—това разбираме; но да се дѣйствува и въздѣйствува на правителствата въ България отъ името на едно политическо дружество, това, ний мислимъ, не е логично, не е съгласно съ природата на нѣщата. А че това е така се види отъ поведението, което днесъ нашето правителство, начело съ княза, държи (понеобходимостта на международнитѣ ни отношения) спрямо македонското движение. А ний утвърждаваме всѣкиго, че нашитѣ правителства, които и да сѣ личноститѣ, които ще ги съставляватъ, до като общественото мнѣние у насъ тъй слабо поддържа освободителното дѣло на Македония и Одринско, тѣ всички ще вървятъ по сѣщия пътъ и никакви прями дѣйствия или въздѣйствия върху нашитѣ правителства неще измѣнятъ положението. Най-напрѣдъ, всичкитѣ правителства днесъ сѣ консервативни, всичкитѣ управители, колкото велики и да сѣ тѣхнитѣ общания прѣди да дойдѣтъ на властъ, слѣдъ като я взематъ въ ръцѣтъ си, ставатъ малко по пессимисти къмъ напръжния си оптимизмъ, малко по консерватори къмъ напръжния си либерализмъ или демократизмъ: у тѣхъ, когато сѣ вече на властъ, се появява егоизма и чувството да запазятъ властѣта въ ръцѣтъ си за по дълго врѣме, „а това запазване властѣта, казва Холцендорфъ, неможе да се достигне, ако управителитѣ не станѣтъ по малко прѣдприемчиви отъ колкото сѣ мечтали да бѣдѣтъ, по малко революционери и реформатори отъ колкото сѣ мислили да бѣдѣтъ“. По този начинъ се обяснява, защо вчерашнитѣ демократи днесъ сѣ консерватори, защо вчерашнитѣ отрицатели на ордени и хора, които най-горещо сѣ нападали противницитѣ си, когато сѣ получавали нѣкой орденецъ за заслуга отъ Султана, днесъ сами и тържественно кичѣтъ гърдитѣ си съ тия ордени... Правителствата сѣ най-реакционнитѣ и на тѣхъ, сѣ една дума, за нищо човѣшко—народно, демократическо—неможе да се рассчита, толкова повече за едно освободително дѣло. (Ний не говоримъ за абсолютистическо управление, гдѣто волята на монарха е законъ, общественото мнѣние нула; затова, разбира се, защото това общественно мнѣние е некултивирано и общественото съзнание е неравнито и потъпкано).

Но да погледнемъ какъ мѣри нашия конгресъ да „въздѣйствува на българскитѣ правителства“. Това въздѣйствие е изказано въ пунктъ 2 на това второ рѣшение. Този пунктъ гласи: *поддържане изборѣтъ за депутати въ Народното Собрание на ония лица, които се задължаватъ да дѣйствуватъ за пости-*

гание цѣлѣта на Македонското дружество. Съ това явно е, че конгреса е приемалъ какво, щомъ еднакъ македонцитѣ ще поддържатъ кандидатуритѣ на лица, които сѣ за македонската кауза, то правителството (понеади болшинството на подобнитѣ депутати) непременно би могло да бѣде за сѣщата кауза.

Че подобно правителство при днешнитѣ наши международни отношения неще бѣде възможно, ний говорихме по горѣ. Но тука, съ това положение, македонския конгресъ е прѣнебрѣгналъ още много работи, които не трѣбваше да изпуска изъ прѣдъ видъ.

Най-първо, Македонския конгресъ, счита македонското освободително дѣло за общенародно и той заедно съ насъ иска, щото въ Македонското Дружество да влизатъ всички българи безъ разлика на политически убѣждения и партии. Известно е, обаче, че избирателната борба, най-главната въ политическия животъ на човѣка, се води испомежду партиитѣ на цѣлия народъ. А въ тая борба партизанитѣ сѣ противопоставени единъ на други. Конгресътъ, слѣдователно, трѣбваше да уважи светостта на политическитѣ убѣждения и партийнитѣ различия и да не задължава всички свои членове да гласуватъ за едни известни лица, та по тоя начинъ да запази единството на членоветѣ, имайки прѣдъ видъ, че единство въ политическитѣ убѣждения днесъ нѣма и е мъчно при днешнитѣ условия да има. Либералътъ неможе да гласува за единъ консерваторъ, консерваторътъ—за единъ демократъ, радикалъ или социалистъ и обратно. Но тѣ всички трѣбва да сѣ другари въ Македонското Дружество, трѣбва да станѣтъ негови членове. А това, споредъ насъ, щѣше да се достигне по другояче: съ спечелването за македонското дѣло на всички политически партии, като се приемѣше партизанската телерантностъ, а не на отдѣлни личности, кандидатуритѣ на които да се поддържатъ.

Но, второ, всички у насъ сѣ за освобождението на Македония и тогава тоя пунктъ се явява като *празенъ, безъ мѣсто*, защото, когато и да вземемъ въ България, когато и да изберемъ, той не ще бѣде никога принципално противъ освобождението на Македония, ако и сигурно да знаемъ, че той ще стане консерваторъ тутакъ-си слѣдъ избора въ общицането, което ни дава.

Ний за себе си, разбира се, ни най-малко не се съмнѣваме, че пунктъ 2 въ второто рѣшение на Македонския конгресъ е плодъ на политическитѣ страсти, тъй свързани съ природата на човѣка и особно съ неговата общественна дѣятелностъ. Но ний вѣрваме, че и г. Ризовъ, и г. Македонски ще се убѣдятъ, че тѣ направихъ една погрѣшка, гдѣто тъй необмислено създадохъ подобна мисль у конгресиститѣ и приехъ това положение, което всѣки може по волята си да експлоатира. Ний обичаме да вѣрваме, че делегатитѣ на бѣдѣщия конгресъ, които ще иматъ повече врѣме да обмислятъ, ще намѣрятъ, че това рѣшение си нѣма мѣстото въ единъ конгресъ, гдѣто политическата толерантностъ трѣбва да сѣ съществува и особно въ устава на едно дружество, което иска всички да обедини, и ще го отмѣни. Разбира се, това ще бѣде въ полза на общото Дружество, защото тогава неще се дава възможностъ на разнитѣ политически водители на партии и партизани, да експлоатиратъ съ чувствата на членоветѣ на Македонското Дружество, както се мѣри да става това сега, когато македонцитѣ, съгласно рѣшенията на конгреса, трѣбва да бѣдѣтъ оппозиция на днешното правителство.

Ний сме на мнѣние, щото идущия конгресъ да приеме едно подобно на слѣдующето рѣшение: *„Македонското Дружество, като колективна единица, възгъ отъ Турция, не се занимава съ политика. Всѣки членъ, обаче, възгъ отъ Дружеството е свободенъ да се занимава съ такъва и да принадлежи къмъ колкото и да е политическа партия, като дѣйствува съгласно нейнитѣ интереси и изисквания.*

Съ това мислимъ ний, ще се примахнѣтъ оная неприятностъ и она раздоръ, които, по неволя, могатъ да се появятъ помежду политическитѣ убѣждения на членоветѣ на Ма-

кедонското Дружество и политическитѣ тенденции на разнитѣ партии, които—всички—могатъ да влизатъ въ тови дружество.

(Слѣдва)

ВЪТРЕШНИ

Пътници отъ Разлогъ—Македония, съобщаватъ на в. „Знаме“, че отъ Великъ-денъ до днесъ колкото пътници изъ България сѣ отишле въ Разлогъ всичкитѣ били затворени въ околийския затворъ въ Мехомия, гдѣто четире дена поредъ ги истезавали и испитвали. Испитването обикновено се започвало съ въпроситѣ: какво работи въ България, ходи ли въ хотелъ „Македония“, чий е този хотелъ, записали ли се и ти, имаше ли тамъ мнозина офицери? и пр. Затворенитѣ и до днесъ още не сѣ освободени подъ каквито и да било гаранции. Както се вижда, завършва *Знаме, още не е исчерпано благоволенieto на султана*. Та нѣма и да се исчерпи, ще прибавимъ ний, докѣтъ сѣ *глашатая и барабани*, както въ Видинъ, се посрѣщава турското население въ България да се обяви противъ македонското движение.

— В. „Свобода“ потвърждава разпрѣснатата новина, че г. Стамболовъ е искалъ да заміне за странство. „По съвѣтитѣ на докторитѣ г. Стамболовъ, пишѣ тоя вѣстникъ, трѣбва да заміне налѣжение въ Карлсбадъ. Както всички граждани, така и той, е поискалъ задграниченъ паспортъ, безъ който не се излиза и влиза въ България“. Като съобщава това „Свобода“, съ свойственното си нахалство, казва, че г. Стамболовъ не е искалъ по този начинъ да избѣга задъ граница. Нѣ важното въ тоя случай е слѣдующето повторение на признанието, че *за благо на Отецеството и за неговото спасение* (каква прония!) той е нарушавалъ конституцията и законитѣ.

Слѣдъ такова признание ясно е, че анкетната комиссия е постѣпила много право, като не е оставила Стамболова да отиде задъ граница. При това признание, обаче, добръ ще бѣде за нашитѣ читатели да знаятъ и мнѣнието какъ самъ Стамболовъ иска да бѣде даденъ подъ сѣдъ. „Тия нѣща (нарушението на конституцията и законитѣ) той (Стамболовъ) открито е признавалъ прѣдъ народното събрание. Ако бѣше нужно да се дава г. Стамболовъ подъ сѣдъ, нѣмаше нужда да се избиратъ разни комиссии и паракomisсии. Протоколитѣ на Министерския Съвѣтъ, въ които сѣ записани и подписани разнитѣ ограничителни мѣрки, взимани въ разни врѣмена, сѣ на лице и тѣ бѣхъ *повече отъ достатъчни* за да се даде цѣлия кабинетъ на Стамболова подъ сѣдъ. Това нѣщо, обаче, нашитѣ интеллигентни... не направихъ, защото виждахъ изнеажъ, че наедно съ г. Стамболова на скамейката на подѣждимитѣ ще седнѣтъ Стоиловъ и Начевичъ... И тоя страхъ бѣше главната причина за не даването кабинета на Стамболова подъ сѣдъ и за избиранието на анкетната комиссия, която бѣше единъ видъ паратонеръ за главитѣ на Начевича и Стоилова... На редакторитѣ на „Прогресъ“ имаме да припишемъ още на ухото, че идѣщата сессия, както Стамболовъ така и оппозицията, ще настояватъ да се даде кабинета на Стамболова подъ сѣдъ... а правителственитѣ ще гледатъ да смутелеватъ въпроса и да изнамѣрятъ нѣкоя друга комиссия“ Всичкитѣ тия послѣдни думи сѣ повече отъ вѣрни. Тѣ характеризиратъ безхарактерността на нашитѣ политически мѣжѣ, раскапалостта и разврата на нашитѣ политически партии и въобще—на нѣлия буржуазенъ строй. Разбойницитѣ и обирницитѣ народни се расхождатъ свободно, признаватъ, че сѣ прѣстѣпници открито, показватъ на своитѣ съучастници и единитѣ и другитѣ оставатъ не наказани!...

И това е смѣняване на режима за благо на Отецеството!...

— Пишѣтъ ни отъ Балчикъ, че тамошенъ едина думбазинъ, Стамболовъ хатъ, православенъ християнинъ и истински прѣсипиватъ на. простолуднето—Никола Хр. Ючормански, слѣдъ като си съставилъ едно милионно положение връхъ гърба на проститѣ селени и граждани, сега се мъчи да обрне всички въ свои слуги заедно съ женитѣ и дѣцатѣ имъ, като ги третира като скотове.

За да се види какъ е спечелилъ милионното си състояние тоя думбазинъ, ето какъвъ примѣръ дава нашия дописникъ:

Едно 18 годишно момче на име Весимъ (турче) заело отъ Ючормански 3—4 лири турски: Въсползуванъ отъ случая, Ючормански направя единъ записъ за 1800 лева съ срокъ 31 денъ и съ залогъ на ^{20/120} части отъ воденицата на момчето. За да бѣде осигуренъ записъ, отиватъ прѣдъ сѣдѣния (като нотариусъ) да го завѣрятъ. Момчето казва:—„Г-нъ сѣдѣния“, азъ не дължѣ толкова, и за това. Сѣдѣния отговаря:—„Такъвъ честенъ, богатъ човѣкъ (?) ще лъже ли?“... Момчето сега било болно...

По тоя пътъ създаватъ у насъ богатствата си ония, които се гордѣятъ съ своето стохилядно и милионно имущественно състояние. Тука напълно се оправдаватъ думитѣ на Ру: „смъртъта на едни е животъ за други“. Нашитѣ милионери не искатъ и да знаятъ за гибелта и смъртъта на сиромаситѣ, отъ потѣта крѣвѣта и коститѣ на които тѣ създаватъ своето състояние.

МЪСТНИ

— Научаваме се, че тукашния поет Стефан, като ходил да рече, срещнал едно момиченце, което подозирал, че се занимава с социалистическата литература. Спръл го и го запитал: „ти социалистка ли си?“—Момиченцето се засрамило... „Хайде, кръсти се!“... казал дѣдо поет и захванал да шибя с китката, като дал да цалуне кръста и ржката му. Това съобщаваме като смѣшен курьоз на нашите читатели. Нѣ не малко значение има то като факт, като се вземе прѣдъ видъ, че тукашната митрополия сѣ владиката заедно и всичките си агенти сѣ се заели сѣ систематическото прислѣждане на социалистични ученици и ученички. Намъ всѣки ден ни дохождат оплаквания, че поради тия прислѣждания се застрашава сѣдбата на много млади отъ двата пола, родителитѣ на нѣкои отъ които сѣ се отказали да ги поддържатъ. Ний мислѣхме и мислиме още, че въ митрополията има хора, които сѣ въ състояние да разбератъ, че сѣ прислѣждане и нападения на младитѣ ученици и ученички не ще да се достигне нищо, защото нравствеността и религиозната за окръпяването си искатъ учители и религиози хора, които искрено да обичатъ и чувствуватъ, а не палачи...

— Научаваме се сѣщо, че класната учителка въ тукашната дѣвическа гимназия—Русевичъ на 20 Априль—2 Май по новия стил—е питала нѣкои ученички въ класъ: били ли сѣ и тѣ подъ червеното знаме вчера (1-й Май)“. Този въпросъ инакъ не съдържателенъ, въ устата на една учителка има голямо значение. Безъ да говориме за експлоатацията сѣ четението на книжки отъ страна на ученицитѣ и ученичките, сѣ това че се обръща внимание, сѣ кои хора ученика и ученичката се събира, отъ което се вадятъ всѣкога най лоши заключения за младитѣ, ний ще обърнемъ внимание на това, че много нахални учители и учителки обичатъ да оскърбяватъ своитѣ ученици и ученички, като ги оскардаляватъ сѣ социализма. Такъвъ примѣръ ни прѣдставлява прѣдметната госпожа Русевичъ, която безъ врѣме и безъ мѣсто пита ученичките си, сѣ цѣлъ да ги обиди и оскърби, били ли сѣ и тѣ подъ червеното знаме. Въпросъ, който никога нѣма мѣсто въ класъ, гдѣто се даватъ знания на ученицитѣ. Ако г-жа Русевичъ е искала да оскърби ученичките си, ний нѣма какво да кажемъ; ако тя е искала да имъ обърне вниманието на демонстрацията на 1 Май, тя нѣмаше защо да имъ казва били ли сѣ и тѣ подъ червеното знаме, а трѣбваше да захване сѣдно вѣщепление достойно за една учителка, което освѣтъ това би я довело до едно по правилно заключение; ако ли, най мѣло, тя е искала сѣ това да запознае ученичките си сѣ социализма и неговитѣ дѣйствия—ний ъ казваме—пжтътъ не е този.

Всички знаемъ, че нашитѣ ученици и ученички сѣ безъ общественъ идеалъ и за да иматъ такъвъ трѣбва учителитѣ и учителките да имъ го създадатъ. Ний, обаче, никога не ще прѣпорѣчаме създаването на тоя идеалъ да се прави по примѣра на Русевичъ.

— Варнен. Град. Общ. Комиссия, сѣ обявление № 3360 отъ 1-й Май т. г., като съобщава на варненци, че Варнен. Град. Съвѣтъ е разтуренъ и изборитѣ сѣ назначени за 21 того, кани ги да избератъ новъ съвѣтъ. Чудното въ това обявление е туй, че сѣ него се канятъ гражданитѣ да избератъ и училищни настоятели, когато тѣ веднѣжъ сѣ избрани и утвърдени сѣ прикаатъ и за тѣхъ нѣма никакво распорѣждане, че се растурватъ. Закона за Народ. Просвѣщение е изриченъ въ тоя случай. Желателно е да се освѣтлимъ по тоя въпросъ.

— Научаваме се, че противъ дѣловодителя на акционерното дружество „Приморие“ — Петровитъ лично е имало заведено едно гражданско дѣло отъ Давидовъ и С-е за около 1200 лева, по което сѣда допустилъ прѣдварително обезпечение. Истецътъ, придруженъ отъ Сждеб. Приставъ, отива въ кантората на дружеството за да приведе въ изпълнение заповѣдта, издадена противъ дѣловодителя—Петровитъ, който моментално отваря дружественната каса и е броялъ 40 напалеона срѣщу дѣлата, защото, по асѣка вѣроятностъ, толкова наличностъ е имало дружеството. Нѣкои акционери на дружеството, осъмени отъ тая постѣпка на дѣловодителя, да не би сѣ дружественни пари да се плащатъ частни дѣлгове, помолѣхъ ни да обърнемъ вниманието на настоятелството върху горното и да го поканимъ да опровергае тая версия, ако не е вѣрна, или пъкъ да вземе нуждитѣ мѣрки, ако е вѣрна, за запазване интереситѣ на акционеритѣ.

— Граждани, комиссаритѣ почнаха да снубятъ! Прѣдседателя на Общ. Комиссия—Н. Вълкановъ,—е издалъ една платежна заповѣдъ на 10-й того на името на съдружника си Якимъ Ивановъ, комуто плаща за водение на едно гражданско дѣло въ Руссен. Апел. сѣдъ, една сума отъ 316 лева. Дѣлото било заведено отъ Луи Драйфусъ противъ Общината за 6409 лева и, съгласно чл. 15 отъ закона за адвокатитѣ, слѣдва да се плати адвокату 252 лева, за която сума имало издадена платежна заповѣдъ отъ бившето кметство, но понеже е признато официално, че бившето кметство е харчило безразсѣдно общинскитѣ пари, уважаемия прѣдседателъ на Комиссията е уничтожилъ тая кметска платежна заповѣдъ и е из-

далъ друга, сѣ която дава на съдружника си една сумница отъ 60 лева повече. Още отъ сега почнѣхъ тия хора да се прѣглеждатъ! Чакайте поне да се изберете бе холанъ, че тогава! Тежко на сиромашията!

— Агитационнитѣ срѣдства на консерваторитѣ сѣ нечисти, мръсни. У здравомислитѣ граждани тѣ не трѣба да намѣрватъ никакъвъ приемъ, а да ги изгонватъ като бѣсъ.

Стопанинътъ на продажния в. „Черно Море“ е помѣстилъ единъ членъ въ органа си за Ранко Костадиновъ, сѣ който членъ хитро и шарлатански обръща историята за нѣкаква си полица върху личността на г. Коста Ранковъ. Това се прави за да се попрѣчи на избирането Ранкова за членъ въ бѣджия общин. съвѣтъ; за да се унищожи политическитѣ личността на народния ни прѣдставителъ, който достойно се отнесе спрямо наскърбенитѣ, достойно се държа сѣ другаритѣ си като шефъ на едно Общинско учреждение, въ което прокарваше идеята за самоуправление, а не нископоклонничеството и раболѣпие, каквото кметство желае да прокара прѣвъ изборитѣ окръжния управител В. Поповъ сѣ азисъ-достовѣтъ си Папанчевъ, Саввовъ, et tutti quanti.

Ако е работата да диримъ грѣхове у бащи, дѣдове, баби; то ний ще намѣримъ единъ вѣзмутителъ, единъ безчовѣченъ, нискъ грѣхъ у бащата на единъ отъ начело стоящитѣ около в. „Черно Море“, грѣхъ, извършенъ въ единъ отъ градоветѣ на Ромѣния. Стой, успокой се, който и да си, не се тревожи, сдържай се! Това въспоминание може да ти повреди умътъ...

Отъ почетъ и уважение къмъ човѣшкото достоинство ний прѣмѣлваме по нататѣкъ...

Ний, българитѣ, трѣбва да се приучаваме да критикуваме общественитѣ личности по тѣхнитѣ общественни дѣла, инакъ ще се оглеждаме още за дълго време у огледалото на Бай Ганя... Който има уши—да слуша, който има разумъ—нека не бѣде гайда, като „Стопанина“...

— Варненското Окол. Учителско Дружество е испратило слѣдующето окръжно:

До Прѣдседателъ на другитѣ Окол. Учит. Дружества.

Настоятелството на Варненското Окол. Учителско дружество честъ има да Ви помоли, Г-не Прѣдседателю, да му прѣдставите, ако е възможно въ най-кратко врѣме слѣдующитѣ свѣдѣния: 1) числото на дѣйствителнитѣ членове въ вашето дружество; 2) числото на учителитѣ въ околнѣта изобщо; 3) въкратецъ неговото състояние; и 4) прѣдприетата му дѣятелност. Това искаме, другари, не за друго, а да можемъ отѣли количеството и до извѣстна степенъ качеството на силитѣ на нашитѣ сдружавания.

За знание на всички на тия свѣдѣния ще се даде официалностъ.

Тѣ ще иматъ значение за бѣдѣщъ въ Конгреса. Отъ Настоятелството.

— Възмутително е поведението на Военното Министерство по въпроса за мѣстото до Варна, на което иска да построи новитѣ казарми.

Вѣпрѣки изискването на закона, това м-ство, безъ да иска отъ общинската властъ да му се укаже мѣсто за новата казарма, една сутренъ рано посредствомъ коменданта на Варн. гарнизонъ испраща нѣколко войника и ископаватъ насколо означеното мѣсто сѣ лице 250 метра по Евксиноградския пѣлъ, тъкмо край фиданкитѣ, и сѣ дължина 350 метра — всичко 87500 кв. м.

Това мѣсто е едно отъ най-добритѣ въ всѣко отношение.

Такова незначително на общин. властъ е брутално нарушение на законнитѣ постановления. Вземѣте закона за отчуждаване надвѣж. имоти за общественна и държавна полза, както и правилата за строение частни здания въ градоветѣ (чл. 24) и ще видите, че правителственитѣ учреждения сѣ длѣжни да се отнасятъ да надлежнотъ общ. управление, отъ което да искатъ да имъ се укаже мѣсто за здание, което тѣ мислятъ да строятъ.

„Законностъ“! Дѣ е законността тукъ? Безобразие, цѣла анархия!... На военнитѣ може да имъ се хареса и Мусаллата за една „малка казармичка“ и хопъ коменданта заповѣда да се ископаятъ ровове за основитѣ! Какво ще речете, граждани? И тогава трѣбвали да се мълчи?

За всичко друго, както и за такъва посѣгания отъ когото и да е, се застъпва Общинския Съвѣтъ, който е поставенъ отъ гражданитѣ, които сѣ го избрали, да пази интереситѣ на Общината, на града.

Тѣмъ и бившия ни Общин. Съвѣтъ на чело сѣ Кмета К. Ранковъ е високо протестиралъ за посѣгането отъ военното М-ство върху такава едно мѣсто за казарма, което никой не би се съгласилъ да отстъпи.

Едно нѣщо трѣбва да се знае отъ всички граждани и управляющитѣ, които мислятъ и сѣ длѣжни да бѣятъ за непоказване общественната нравственостъ: то е, че дѣто много войска има натрупана, отъ тамъ семейната честъ избѣгва. Искаме да кажемъ, че махалата, около която сега ще се строи новата казарма, ще се обърне на публ. домъ.

Занятията на военнитѣ инженери върху реченото мѣсто трѣбва да престанатъ. За това има си логиката: Общинския Съвѣтъ сѣ рѣшилъ си отъ 13 Апр. № 168 е постановилъ, щото, ако военното Министерство не спре копанието, то общината ще стори това по сѣдебенъ начинъ.

Испълнила ли е това рѣшение на Общ. Съвѣтъ тричленната комиссия? За нещастие тя чака благоволенieto на военния М-стрѣ. . . .

Нека да знаятъ тия господиновци комиссари, че тѣ ще сѣ отговорнитѣ единъ денъ за неиспълнение въпросното рѣшение на бившия ни Общин. Съвѣтъ. Всичкитѣ книжа по тоя въпросъ сѣ напѣдѣ имъ и тѣ сѣ длѣжни да продължаватъ туй, което може да зависи отъ тѣхъ.

По този въпросъ пакъ ще се повѣрнемъ.

— Отъ едно писмо изъ града извлѣчме:

„Тѣзи дни Н-ка на Дивизията бѣ дошълъ да инспектира Варненския Гарнизонъ. Щомъ слѣзълъ въ града, отишълъ въ казармата и, между другото, обиколилъ гаубтвахта, гдѣто той распиталъ всѣкой войникъ поотѣлно за причинитѣ на ареста му. Единъ отъ арестуванитѣ при обясненията си съобщилъ, че ротний му К-ръ г-нъ Капитанъ Гецовъ го ударилъ по челюстта сѣ барабанната прѣчка и му искъртилъ единъ отъ зѣбитѣ! Н-ка на Дивизията се силно заинтересувалъ за това и попиталъ К-ра на полка. Послѣдний отговорилъ, че „това не може да бѣде, той сукинъ синъ лѣже“; отишълъ въ гаубтвахта при войника и му казва: „Ти сукинъ синъ, ако не кажешъ, че зѣбътъ ти е падналъ естествено, самъ ще ти смажж мутрата и ще ти се стори, че 10 години служишъ а не 2.—Но за да замаже по-добре работата, к-ра назначилъ комиссия подъ прѣдседателството на г-на Подполк. Обръшкова и 3мата полкови лѣкари сѣ заповѣдъ, разбира се, да съставятъ актъ, отъ който да се констатира, че зѣбътъ на войника е падналъ естествено.“

Какво е намѣрила комиссията не знаемъ, но заржчания актъ, казва дописника, билъ съставенъ и, за още по-голямо чудо, потвърденъ отъ самия войникъ, който, заплашенъ отъ командира, „призналъ“ при второто питане на Н-ка на Дивизията, че дѣйствително зѣбътъ му билъ падналъ естествено.

Мислимъ, че г-нъ Н-ка дѣята би направилъ по-добре да распита войникитѣ, очевидци на произшествието, а не да вѣрва на „заржчани актове“.

Това за свѣдѣние, комуто трѣбва.

— Научаваме се, че на 14 того въ кръчмата на Патрикова, тъкмо прѣдъ II полицейския участѣкъ, е билъ нападатъ бившия градски агентъ на I уч. Г. Червенаковъ отъ една банда правителствени, които искали да го убиватъ.

Въ сѣщата вечеръ е билъ нападатъ и други единъ отъ бившитѣ писари на общината—Хаджиевъ верѣдъ Мусаллата отъ друга банда на правителственитѣ, Обръщаме сериозното внимание на Прокурора при тукашния окр. сѣдъ, който е длѣженъ да земе мѣрки противъ протежиранитѣ отъ полицията банди. Това е въ интереса на обществената безопасностъ. Гаранцията за живота и гаранцията на правата не трѣбва да ставатъ монополъ. Сѣщо обръщаме вниманието и на Министерството на Вѣтрѣшнитѣ дѣла и Правосѣдието. Въ изборната борба трѣбва да се дѣйствува сѣ силата на словото и убѣждението, а не сѣ силата на юмука, соната и куршума.

ДОПИСИ

— До Господина редактора на в. „Народна Самозащита“.

Господине Редакторе,

Въ допълнение на помѣстената въ брой 15 дописка подъ заглавие „Едно злоупотребление на единъ полицейски любимецъ“, моля, дайте мѣсто въ единъ отъ най-близкитѣ броеве на издаваемия отъ Васъ вѣстникъ и на слѣдующето:

Отъ достовѣрно мѣсто се учъ, че Варнен. Окр. Управителъ прѣдписалъ на новоназначения въ градъ Балчикъ финансовъ агентъ—Парушъ Сарайдаровъ да се яви въ повѣреното му управление и да даде обяснение по писаното за него въ брой 15 на „Народна Самозащита“; обаче, слѣдъ малко врѣме сѣ друга прѣдписание му се заповѣдало да не се явява, нѣ да си гледа прѣспокойно работата.

Прѣди нѣколко дни Козлуджанскиятъ Старшия дойде въ селото ни и по заповѣдъ свие взе нахдащитѣ се у Кмета 10—11 квитанции и безъ да му издаде расписка, както си му е редътъ, испратилъ ги Околийскому Началнику. Кара-Хюсеинци се съмнѣвали да не би Варненскитѣ двама полицейски голѣмци, за да прѣкриятъ злоупотреблението на своя си любимецъ, да скжсатъ квитанциитѣ. Трѣбва да знаятъ тѣзи, двама господа, че квитанциитѣ и доказателствата за злоупотребенieto сѣ толковъ, щото достатѣчни сѣ да опозорятъ трима, намѣсто единъ.

с. Кара-Хюсеинъ, 9 Мартъ 1895 г.

Основовъ.

ПОКАНА

№ 5.

Уставътъ на Взаимно-Спомагателното дружество „Охрана“ се получи отъ Министерството на Търговията Землѣдѣлието на 11 того.

Настоятелството, като съобщава на дружественнитѣ членове, честъ има да ги помоли да се събератъ на общо събрание на 18 този м-ць, по часа 2 слѣдъ обѣдъ въ училището „Старата Гимназия“, гдѣто ще има да се прѣизбере настоятелство, тѣй като досегащото бѣ врѣменно, а така сѣщо да се разгледатъ и дружественнитѣ равномѣтки и дѣла.

Варна, 15 Май 1895 г.

Отъ Настоятелството.

Отговорникъ: Петръ Булашевъ